

(М. М. Бахтін, М. Бубер та ін.)) ставить особистість у умови життєдіяльності у фактично ворожому середовищі, що детермінує тривожність, примат особистісного (вузького комунікативного кола, кола близьких: «кумівство», «команди одностайців» у владі і т. д.) над загальним, публічним. Відсутня відповідальність перед загальним, перед принциповими іншими представниками соціальних груп. Без відповідальності свобода є сваволею.

Підсумовуючи, зауважу, що постановка проблеми корупції як прояву кризи ідентичності, як феномена несвободи формує якісно відмінну від існуючої на рівні чинної кримінологічної політики панораму можливих інновацій в цій сфері. Видається за можливе пред'явити перспективу на: а) кримінологічне осмислення концептів історичної пам'яті, їх використання в інститутах передачі соціального досвіду на базі механізмів постпам'яті; б) дослідження та широке обговорення проблем переукладання соціального договору в Україні, його проєкція на стратегію перехідного правосуддя: осмислений, артикульований, узгоджений посттоталітарний транзит у масштабах всієї країни, адже соціокультурний феномен «Донбасу» не обмежується географічними кордонами окремих районів Донецької та Луганської областей та є одним з функціональних вузлів кризи ідентичності; в) кримінологічне стратегування протидії корупції з урахуванням центрованої на проблемах ідентичності гуманітарної політики, а також нейтралізації загроз інформаційній безпеці.

Одержано 21.09.2019

УДК 343.9.01:328.185(477)

Світлана Василівна ПАНОВА,

молодший науковий співробітник сектору

дослідження злочинності та її причин

Науково-дослідного інституту вивчення

проблем злочинності імені академіка В. В. Сташиса

Національної академії правових наук України (м. Харків)

ЩОДО ПРОБЛЕМИ ВИЯВЛЕННЯ КОРУПЦІЇ У ПРИВАТНІЙ СФЕРІ

Корупція, як ракова пухлина, охопила всі сфери суспільного життя нашої країни. Не оминула вона приватну сферу, так зване «бізнес-середовище», і є не менш загрозливою поряд із корупційними проявами в публічній сфері. Корупція у приватній сфері значно впливає на рівень ризиків для ведення та інвестування бізнесу,

підриває економічні потужності держави, що, в свою чергу, відбивається на виконання державою своїх зобов'язань перед громадянами.

Система антикорупційного законодавства України складається з міжнародних актів та національних норм права. Запобігання корупції у приватній сфері присвячені, зокрема, норми розділу X Закону «Про запобігання корупції» від 14 жовтня 2014 р. (далі – Закон) [1, с. 218]. Так, відповідно до ст. 61 Закону юридичні особи забезпечують розробку та вжиття заходів, які є необхідними та обґрунтованими для запобігання і протидії корупції у діяльності юридичної особи. Керівник, засновники (учасники) юридичної особи забезпечують регулярну оцінку корупційних ризиків у її діяльності і здійснюють відповідні антикорупційні заходи. Посадові та службові особи юридичних осіб, інші особи, які виконують роботу та перебувають з юридичними особами у трудових відносинах, зобов'язані: не вчиняти та не брати участі у вчиненні корупційних правопорушень, пов'язаних з діяльністю юридичної особи; утримуватися від поведінки, яка може бути розціненою як готовність вчинити корупційне правопорушення, пов'язане з діяльністю юридичної особи; невідкладно інформувати посадову особу, відповідальну за запобігання корупції у діяльності юридичної особи, керівника юридичної особи або засновників (учасників) юридичної особи про випадки підбурення до вчинення корупційного правопорушення, пов'язаного з діяльністю юридичної особи, вчинення корупційних або пов'язаних з корупцією правопорушень іншими працівниками юридичної особи або іншими особами, а також про виникнення реального, потенційного конфлікту інтересів [2].

Виходячи із Закону, саме керівник чи засновники (учасники) юридичної особи дають відповідну оцінку випадкам корупції, виявленим порушенням антикорупційних норм, або підозри щодо їх порушення. Тобто, залежно від об'єктивних обставин або суб'єктивних міркувань приймати рішення щодо застосування заходів дисциплінарної відповідальності, проведення розслідувань, інформування уповноважених державних органів та ін.

На відміну від заходів боротьби з корупційними проявами у публічній сфері, де для боротьби з корупційними проявами застосовується весь державний апарат спеціалізованих антикорупційних та правоохоронних органів, у приватній сфері, питання щодо запобігання корупції у діяльності юридичних осіб покладається на цих самих осіб.

Отже, одним із чинників низького рівня виявлення корупційних правопорушень у приватній сфері правоохоронними органами, є не бажання керівниками чи засновниками (учасниками) юридичної особи з етичних, репутаційних, та інших міркувань інформувати

уповноважені державні органи, щодо випадків корупції. Це тягне за собою високу латентність таких злочинів, і як результат необ'єктивне відображення в офіційній статистиці.

Список бібліографічних посилань

1. Запобігання корупції : підручник / Б. М. Головкін, В. Ф. Оболенцев, М. В. Романов та ін. ; за заг. ред. Б. М. Головкіна. Харків : Право, 2019. 296 с.

2. Про запобігання корупції : закон України від 14.10.2014 № 1700-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2014. № 49. Ст. 2056.

Одержано 29.09.2019

УДК 343.35

Павло Олександрович ПЕРЕПЕЛИЦЯ,

курсант 2 курсу факультету № 4

Харківського національного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Ксенія Володимирівна ЮРТАЄВА,

кандидат юридичних наук, доцент,

доцент кафедри кримінального права і кримінології факультету № 1

Харківського національного університету внутрішніх справ

ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ ПОЛОЖЕНЬ КОНВЕНЦІЇ ООН ПРОТИ КОРУПЦІЇ В ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ ПРО КРИМІНАЛЬНУ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Конвенція ООН проти корупції 2003 р. є ефективним міжнародним юридичним інструментом, що забезпечує співробітництво у сфері розслідування корупційних злочинів. Вона була підписана Україною 31 жовтня 2003 року, а ратифікована 18 жовтня 2006 року з метою зміцнення міжнародного співробітництва, обміну інформацією, технічної допомоги під час розслідування корупційних злочинів, повернення активів, здобутих внаслідок корупційних діянь, а також заохочення чесності, відповідальності й належного управління громадськими справами й державним майном [1].

Аналіз положень законодавства України про кримінальну відповідальність дозволяє визначити наступні напрями імплементації міжнародно-правових стандартів щодо протидії корупції:

– передбачено можливість екстериторіального застосування закону України про кримінальну відповідальність до корупційних злочинів, вчинених іноземцями або особами без громадянства, що не проживають постійно в Україні, у співучасті із службовими особами, які є громадянами України (ч. 2 ст. 8 КК);